

Євген Лисенко: «профспілкова жилка» у мене від батька

Хто такий Лисенко? Спитайте будь-кого з колективу другої збагачувальної фабрики Південного ГЗК, і почуєте у відповідь: «А про якого Лисенка мова? У нас їх багато!» Так воно і є. У підрозділі працювали в різні роки і продовжують працювати представники великої трудової династії Лисенків. Сьогодні наша колега, головний редактор відділу внутрішніх комунікацій підприємства Світлана Агатєва поговорила з одним з них: Євгеном Лисенком, слюсарем черговим та з ремонту обладнання, профспілковим активістом. Він розповідає:

– Коли ти – зі славної трудової династії, це одночасно і приємно, і відповідально. До тебе одразу ставляться з певною повагою. Але сам ти її ще не заслужив – а маєш, щоб же не підвести шанованих родичів. Хоча, то зараз я так розмірковую. Понад три десятиліття тому, коли доля привела мене на Південний комбінат, навряд чи мені думалось щось подібне.

Я був просто хлопцем, закінчив 9 класів. Вступив до місцевого політехнічного коледжу – тому що він знаходився неподалік від мого дому. Трохи повчився та зрозумів, що фах залізничника – зовсім не моє.

Замість продовжувати лупати скелю науки, вирішив піти працювати на виробництво. Батьки моє поривання підтримали, більше того – допомогли визначитися з майбутнім місцем роботи і спеціальністю.

Звісно, їхньою порадою був ГЗК, адже мій батько, Віктор Лисенко, разом з його братом близнюком Володимиром на той час вже більше 25 років працювали на РЗФ №2. Ось як писала про них комбінатівська газета на початку 2000-х: «Як і прийнято у близнюків, разом закінчили вісім класів в одному із сіл Херсонщини, разом приїхали до Кривого Рогу, разом у неповних 18 років прийшли на комбінат у 1964-му році, та так з тих пір разом і працюють на збагачувальній фабриці №2. Навіть професію обрали одну – слюсаря-ремонтника технологічного обладнання. Починали учнями слюсарів на ділянці сепарації, обидва закінчили вечірню школу. Віктор потім ще отримав середню спеціальну освіту, працював майстром дільниці капремонтів та фільтрації, зараз ось уже кілька років поспіль очолює профспілкову організацію збагачувальної фабрики №2. Володимир довгий час очолює бригаду слюсарів на тій самій дільниці фільтрації».

Шістнадцятирічний юнак, я послухався старших, і у 1990 році влаштувався в мехмайстерню РЗФ-2. В якості учня почав опановувати спеціальність, яку свого часу обрали і мої батько з дядьком. Через два роки пішов до армії, відслужив, та без жодних сумнівів знов повернувся на рудозбагачувальну фабрику – відточувати слюсарню майстерність. Деякий час, як дядько, працював

на дільниці фільтрації, потім – капремонтів, після розформування останньої – ще раз на фільтрації. За ці роки до детальки вивчив все устаткування, задіяне в роботі збагачувальників. А з людьми поруч взагалі «зрісся», як з родиною.

Бригада у нас невелика, та дуже дружна і надійна. Новачків серед нас немає. У кожного – чималий досвід роботи, а головне – гостре почуття відповідальності за доручену справу. Роботи ніхто не уникає. І від профспілкових «навантажень» не тікає. Виконуючи свої виробничі завдання або профспілкові доручення, я завжди можу звернутися до колег за порадою і підтримкою. А вони не соромляться йти до мене зі своїми проблемами, адже знають, що зрозумію і зроблю все, щоб допомогти.

Мабуть, «профспілкова жилка» у мене від батька. Як і він, не можу стояти осторонь, хочу дбати про добробут колективу. Позиція голови комісії цехкому ПМГУ з охорони праці, здоров'я та побуту і громадського інспектора з охорони праці дає таку можливість.

Одна з важливих сфер мого впливу – прийомка засобів індивідуального захисту для працівників фабрики. Пам'ятаю випадок декілька років тому: працівники РЗФ почали отримувати погане мило. Здавалося б, дрібниця, але людям було незручно і неприємно. Ми тоді підняли питання і наполягли на зміні постачальника мийного засобу неналежної якості. Не те щоб якесь велике досягнення. Але, як мені здається, саме з таких моментів, з переліку вирішених нагальних питань, у сукупності і складається сила Профспілки.